

László Hortobágyi
Lacrimae rerum - A Szerző vigasztalása
Egy kortárs operabemutató bachhanáliája 2013
(E-mail töredék)

Nem tartom feleslegesnek fáradságot venni azon cél érdekében, hogy UrasáGod felé elnagyoltan gyakorolt de segítő indíttatású kritikai megjegyzéseket egy kiérleltebb és igazságosabb dolgozat keretébe gyömöszöljem, - röviden. UrasáGod iránti szeretet nem teszi lehetővé a hamis nyálladást és álságos lélekidomári lélekborogatást - amúgy itt lassan az életünk végén. Hülyéknek nem irok.

A huzavonát fejezzük be.. Már megirtam korábban: az első feladat, hogy legyen némi önbecsülésünk, (nem hiúság), s ha ezt megtettük, utána már minden nagyon egyszerű, de ezt a tézist nem kellene, hogy támadásnak vegyék mindazok akik imádják csörgetni a láncukat, és eszük ágában sincs elveszíteni őket. Ezek a mozdíthatatlan, reménytelen és önkorrekcióra képtelen emberek sajátjai.

Miután legutóbb voltam bátor a Kritikus Úr észrevételeire és azok némely általam is felvetett nézetazonosságára hivatkozni, számos bűnt követtem el Ön ellen.

Ugyanis míg Kritikus Úr egy (kigyakorolt) *kritikai* attitűd alapján vette némileg gócsó alá UrasáGod alkotását addig én egy gyakorlati struktúrális szerzői praxist kértem számon, részben az elmúlt 30 éves ismeretségünk, részben UrasáGod korábbi munkássága s nem kis részben a zeneszerzés korunkban leküzdhetetlen akadályainak és azok meghaladásának tiszteletreméltó kísérlete alapján. Míg tehát előző Kritikus Úr, egy elméleti, esztetizáló, hagyományos ámde gazdag anyagismereten és hagyományos mainstream történelmi alapokon nyugvó összehasonlító pillanatfelvételt alakított ki UrasáGod művének látletele alapján, inkább intuitíve semmint gyakorlati szakmai praxis alapján, addig én inkább az UrasáGodban meglévő de alant felsorolt okok miatt soha nem alkalmazott szerzői arányérzék és *földihumangenobioaranyemetszetnaturasonorismusicoegosum*-t kértem dőren számon. Butaság volt.

Fordítsuk meg ugyanis a kérdést.

A kérdés az, hogy a fenti kivánalmak teljesüléséhez földi halandónak - mondjuk Wágnertől lefelé - mennyi időre lett volna szüksége eme futamidejű és tartamú "képződmény" létrehozásához?

Ha ebből a póriás nézetnyalábból szemléljük az elkövetett Művet, azt kell mondjuk, hogy a megírásra fordított időegység aránya a keletkezett Mű minőségére vetítve egy történelmileg is ritka teljesítményt eredményez, ugyanis a Mozart-féle adatköpekhez hasonló gyorsételek egy meglévő zenei köznyelv szőnyegén íródtak receptszerűen, sorozatban, könyökből.

Itt azonban nem gyorsétel készült, de ennek szakácsipari feltételei közül szükségszerűen áldozatául kellett, hogy essen a kidolgozásra fordított idő ok-okozati

(és *vica versa*) viszonya és futamideje. Ez ugyanis lehetővé tette volna az európai történelmi zenei struktúra, nyelv és korunkban már nem létező, ámde a múlt lidérces visszfényeként törmelékekben vegetáló zenei nyelvének kvázi megteremtésével és avval szinkronba hozásával - éppen eme virtuális "vizalatti" Mű, hídként funkcionáló "*konnotatív toposz*" asszociatív materializációjával - a valódi csodát.

Megvalósulhatott volna a tételek felépítésének és lebontásának struktúráltsága (ez utóbbinak a Szerző egyébként is Nagymestere), az ókori és az azóta létrejött formák egymásmellettségével a közös gyökerek struktúrális (hangnem-periodikus) ábrázolása, a (több)nyelvi közeg (*libretto*) hasonló variálása, a számozott versláb szolmizatív poliritmiája, az izoritmika periodikussá tétele, a nagyzenekari hangszinhangzás azóta kifejlődött dinamikai árnyalatainak hangszerelése és alkalmazása, a több hangnem egyidejűsége, a szövegekbe elhelyezett, a periodizált ritmikából következő és arányított szünetek sorozatai és azok viszonya a szöveg illetve az azokat váltó hangszeres egységekkel, mindezt akár egy "árián" belül is, stb, stb.

De mi lehet ennek a fiaskónak az oka?

Mint közellátó, durván el kell, hogy utasítsam a pedigré tulajdonlásának *szakmai* - látszólag felmentést kínáló de mindenképpen hamis kérdését.

Ugyanis a *Műképződmény* kidolgozottsága nem pedigré híjjas, hanem idő híjjas, hiszen nyilvánvaló, hogy számos pedigrétulajdonos általában mű és ihlet híjjas.

De mi lehet az oka az idő eme híjjának oly nagyon és állandó megléte az egyébként áldott Szerző életében?

Ez nem lehet más mint a pedigré tulajdonlásának *osztálytársadalmi* kasztudata és a tulajdonosnak a szociumban elfoglalt "csipésrendje"éből automatikusan bekövetkező osztályhelyzet *hiánya*.

Egy besorolt pedigré tulajdonos boldogan fordíthat éveket sivár vonósnégyeseinek - napi életvitelét igazolandó - szökőévekre bontott ütemszám gyarapodására és annak széles körben zajló elkukorékolására.

Abban a társadalmi homeosztázisban (jelenleg mást nem is ismerünk) ahol az ún "*social strata*"-k struktúrái valójában a hamistudatú osztálytársadalom szabályai szerint képződnek, ott a közösség által szabályzott lehetőségek kasztszerű adományként vannak jelen illetve hagyományozódnak szociálgenetikai locusként az utódnemzedékre. Ez az idők során egy olyan szabályzást vezet be a társadalmi kasztok formálódásába amely latens módon másolja a fizikai természet termodinamikai egyensúlymegbomlásához hasonlítható entrópiát.

Fejen átbucskázni tehát nagyon nehéz.

Ezért az áldott Szerző, a fentiek hiányában a sorskönyvi protokollja alapján kénytelen évente és az öregedésével egyre szaporább bizonyítási eljárást folytatni az osztálytársadalom korlátait lebontandó reménytelen és alig díjazott ámokfutása keretében.

Látható és érthető, hogy a Szerző darabjainak túlírásával vagy azok mennyiségével sem volt képes legyőzni a *szocium* korlátait, és sajnos nem volt annyi önbizalma sem - hiszen körülötte a világ mindent elkövetett, hogy azt a Szerzőben lerongyolja -, hogy meghaladja a osztálytársadalom és benne a "szakma" ráerőltetett és sajnos általa is elfogadott játékszabályainak a korlátait.

Mondom a fejen átbucskázni tehát nagyon nehéz.

Egy pedigrés kasztban ahol a családi genom eredeti hagyományai és annak kiváltság-felhalmozási értéktöbblete nincs tekintettel a jutalmazott utódok személyes és kreatív intellektuális képességeire, - hanem az egyed, egy, a hagyomány és a tulajdon által szentesített de elidegenedett társadalmi jussként részesül annak előjogaiból, - ott a résztvevő egyedek kultúrgenetikai kimerülése számtalan asszinkron jelenséget produkál. A Szerző ilyenét osztályközisége éppen annak deviáns léte és tudattartalma révén valósíthatná meg a vonatkozó kaszt szellemi akciórádiuszának a meghaladását. Ha napi mocsárban lenne elég önbecsülése és ereje hozzá.

Ekkor a Szerző mindenekelőtt felmondja nemlétező szerződését a *szocium* ördögével, mert eddig így vált lehetővé világunk uralkodó társadalmi rendszerében a kulturális fogyasztás-termelés egyedeinek kultúr és biológiai szelekciója, amely már többször is elvezetett egy kultúrgenetikai kollapszushoz (itt a kultúr-eugenetikai összérdek folyamatos alárendelése történik a szellemi javak kasztpreferenciák által szelektált és manipulált termelésének szupremáciája alá), tehát ahol az emberi lények létezésének értelmét kizárólag érdekérvényesítési és hálózati kapacitásuk öröklött jussa igazolja, ott a társadalmi hamistudat terjesztése szükségszerű előfeltétele e rendszer globális fennmaradásának.

Miután a Szerző megszabadul az Őt tönkretévő rendszer tudatmódosító szirénmérgeitől, akkor élete alkonyán jól átszámolja hátralévő szklerózismentes és kardiológiaiilag kordában tartott éveinek számát és karmafelszabadítási akciója keretében megírja zárójutalomjátékát, magának, hogy amikor megtér őseihez akkor a megírt Műhöz méltó, a körülményeket felülíró autonómiával tegye azt, hiszen kizárólag éppen az így megírt Művel győzheti csak le az Őt megnyomorító valóságot. Feltéve ha mint (életét meg) Szervező képes erre.

Hogy miért kell mindezt megtennie annak jelzéséül mellékelem a Dalszerző (Artisjus kiadvány http://issuu.com/artisjus/docs/dsz_08) 2013/8. szám 6.7.8.9.oldalaiból idézett (kissé módosított [*copyright bug*]) cikkecs tartalmát.

1.

A szponzoráció egy kétoldalú üzleti megállapodás A cégek ingyen ruhával, italokkal vagy szolgáltatásokkal támogatják a művészeket, azzal a céllal, hogy a zenésznek, zenekarnak köszönhetően szélesebb közönséghez is eljusson a termék, így reklámozva ezzel a céget. A támogatásoknak arculatépítő szerepe is van, például egy zenekar segítségével próbálnak meg a vevőknek átadni egy életérzést, a márka által képviselt szellemiséget, így mindkét fél számára fontos, hogy olyan együttműködés szülessen, amellyel a banda azonosulni tud. Alapvetően három formája létezik a szponzorációnak: a barterszerződések, az anyagi támogatás és a tárgyi szponzoráció.

2.

A márka öltöztet. Árukkodhat tradícióról, minőségről, kényelemről vagy éppen eleganciáról, így a ruhaszponzorációnál sem elhanyagolható szempont, hogy ki mit visel. Általánosságban ez a legkönnyebben elérhető támogatás, és legtöbbször nem jár anyagi juttatással, de karrier kezdetén jelentősen csökkentheti a művész költségeit, ha egy cég öltözteti.

Szerencsés egymásra találás volt a *Baltázó Atkák* zenekar és a *Tesze-Tosza Monstrancia* kapcsolata. "A *BlaBla* zenekar menedzsere, az igazi Trebitch mutatott be a *Tesze-Tosza Monstrancia*-nak 2008-ban, de már korábban megkerestük őket, hogy párhuzamot vélünk felfedezni a két brand között, mind szellemiségben, mind arculatban. A tárgyi szponzorokon kívül fontos nekünk az az érzés, ami eltölt minket, amikor hordjuk a *Tesze-Tosza Monstrancia*-t és ruházatot. A *Baltázó Atkák* és a *Tesze-Tosza Monstrancia* között működik a kölcsönös szeretet. A *Tesze-Tosza Monstrancia* emellett egységes arculatot adott a zenekarnak a színpadon, másrészt egy idő után észrevettük, hogy egyre több rajongó hord *Tesze-Tosza Monstrancia* cipőt. Ráadásul a *Tesze-Tosza Monstrancia* által közvetített életérzést a zenekarhoz is hozzákapcsolták a rajongók, egy értéket és minőséget képviselő, múlttal rendelkező mai márka, ami a fiatalos és igényes közönséget célozza meg" - meséli Bürgözdí a zenekar furulyavirtuóza a *Tesze-Tosza Monstrancia*-ról.

3.

Müntyerkü Gábris a *Gajdoló Records* ügyvezetője szerint a sikeresség és az érdekes karakter mellett döntő tényező a szponzori szerződéseknél az előadói hozzáállás is. Ahhoz, hogy a szponzorációból egy zenész bevételt szerezhessen a produkciójához, nem árt, ha megpróbál a terméket reklámozni akaró üzletember agyával gondolkozni, "például leegyszerűsítve, ha egy koncert esetében a *Coca Colát* szeretném megszólítani, akkor érdemes a színpadképet piros háttérrel megtervezni. Ezzel nem sérül a produkció sem, de a cég látja, hogy benne gondolkodom és bele tudom építeni a termékeit a produkcióba is." Müntyerkü Gábris bizakodó, úgy gondolja, hogy ha a cégek azt látják, hogy egyre több művészt támogatnak mások, akkor egyre többnek lesz célja, hogy ők is a zenei életből segítsenek valakit, ha pedig ez folyamattá válik, az lehetőséget ad a többi zenésznek is, hogy szponzorációhoz jussanak. Emellett már kész koncepcióval érdemes kopogtatni, amiben arra is kitérhetsz, hogy hol helyeznéd el a szponzort és a termékmegjelenítést.

(hortobágyinak látszó 2013 december)